Ч. 290. Второк 7 січня 1913 (25 грудня 1912). Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Запросини до передплати.

—о—

Ще кілька днів, а наша часопись розпічне двайцять третий рік свого єствованя — найліпший доказ, що „Народна Часопись“ уміла позискати собі прихильників серед нашої суспільности. Що за той час „Народна Часопись“ зробила для нашої суспільности, се не наша річ судити, се знають найліпше наші Вп. Читачі і ті Вп. Передплатники, котрі передплачують і читають нашу часопись від самого початку.

Можемо лиш то сказати, що як доси так і на будуче головною засадою наших трудів буде нести сьвітло правди і науки в як найдальші і найширші круги нашої суспільности, як тут в краю так і поза морем серед наших переселенців, між котрими чи мало зискала собі також прихильників. Як доси так і на будуче буде „Народна Часопись“ трудити ся в тім самім напрямі а всї змаганя редакциї будуть стреміти до того, щоби нашій Вп. Публицї подавати як найобильнійший і найдобірнійший материял, не лиш із суспільного і політичного житя, але також із всїляких областий людского знаня. Длятого звертаємо ся до наших Вп. Передплатників і Читачів в просьбою, щоби не забували на нашу часопись а приєднували її прихильників в як найширших кругах.

„Народна Часопись“ буде й в новім роцї виходити під тими самими услівями що доси, а іменно:

Для львівских передплатників в аґенції дневників п. Ст. Соколовского ул. Ягайлоньска ч. 3 і для передплатників на провінциї в ц. к. Старостсвах:

на цілий рік	К	4·80 с.
на пів року	„	2·40 „
на чверть року	„	1·20 „
місячно	„	—·40 „

поодиноке число 2 с.

Для передплатників в нашій Адміністрациї ул. Чарнецкого ч. 10, II. поверх, котрі хотять, щоби їм висилати безпосередно почтою:

на цілий рік	К	10·80 с.
на пів року	„	5·40 „
на чверть року . . .	„	2·70 „
місячно	„	—·90 „

поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Перед рішенем про війну і мир. — Мирові переговори. — Міжнародне положене. — Болгарско-румунські відносини.

Нинї предложать турецкі відпоручники остаточну відповідь Порти на домаганє балканьских держав. В послїдній хвилї надходить вість з Константинополя, що Порта вислала за посередництвом своїх амбасадорів ноту до держав Европи, що може поробити уступки лише що до Крети в користь Грециї, але натомість що до Адриянополя і островів на Еґейскім мори під ніяким услівем не може уступити. Супротив того звістно вже з гори, що турецкі відпоручники на нинїшній мировій конференциї дадуть відмовну відповідь балканьским державам. Після всякої імовірности прийде нинї до зірваня переговорів, а обі сторони розпічнуть безпроволочно приготовленя до дальшого веденя війни.

Відновлене війни на Балканї збільшило би знов небезпечність европейских заколотів.

ГІСТЬ НА СЬВЯТИЙ ВЕЧЕР.

(Зі шведского — З. Ляґерлєф).

За давних, давних часів громада веселих людий, артистів і циганів знайшла гостинність під дахом старого двора в провінциї Вермелянд і там під назвою Лицарів з Екеби вела гуляще житє повне утїх і пригод.

Одним з тих лицарів був малий Рустер, той, котрий умів виспівувати пісоньки, переписувати музичні ноти і грати на флєтї. Був низького походженя, бідний був, не мав анї родини, анї власної хати, а як розбило ся веселе товариство, прийшли до него справдї тяжкі часи. Де там конї, де повозки, де футро або тяжкі кошики, виладовані провіянтами! Мусів ходити пішки від двора до двора, сам собі нести узлик з річами, в плащині защіпленій під саму шию, щоби сховати знищену камізолю і брудну сорочку. Всї свої скарби носив в кишени: розкручений флєт, фляшку з горілкою і перо.

Як би були часи не змінили ся, музичному перепксчикови не бракувало би зарібку. Дарма! З дня на день люди з Вермеляндиї тратили чомусь охоту до музики і до гарних пісень. Викидано на стрих ґітари з поблїдлими стяжками і розстроєними струнами, мисливскі роги з витертими тасьмами, а на скринках від скрипок лежав порох великою верствою. О скілько менше працював флєт і перо малого Рустра, о стілько більше працювала его фляшка — і так став крайним піяком. Хотяй навіть приймовано его як старого знакомого, то витано его нерадо, а пращано з приємностию. Вносив з собою немилий запах алькоголю, вже по другій чарцї ґроґу соловіли єму очи і починав оповідати немилї історні. І так став пострахом домів славних з гостинности.

— — — — — — — — — — — —

Отже на кілька днів перед Різдвом, Рустер удав ся до Лефдаля, де мешкав великий скрипак Лілїєкрона. Сей Лілїєкрона належав також колись до Лицарів Екеби і дуже навіть любував ся в їх бурливім житю. Потім однак повернув до родини і вже тодї не опускав дому.

Коли з'явив ся Рустер серед робленя порядків і приготовань сьвяточних і як попросив о роботу, дав єму Лілїєкрона кілька кусників музичних до переписаня.

— Шкода, що ти задержав его — зганила его жінка — буде зволїкати роботу і будемо змушені задержати его на сьвята.

— Все-ж таки мусить бути — відповів спокійно.

І доливав Рустерови ґроґу, дотримував єму товариства і переживав з ним спомини веселої циганериї. В сути річи товариство Рустера долягало єму дещо і засмучувало его, але не хотів сего показати, бо спомини старої приязни і обовязки гостинности були єму також дорогі.

Від трех тижнїв жило ся вже у Лілїєнкронів серед сьвяточних приготовань і горячцї. Нароблено ся, що аж болїли очи над виливанем сьвічок. Змерзано над варенем пива, а в спіжарцї над соленем мясив і краянем ковбас. Але анї домівники, анї сама панї, ніхто не жалував ся на надмірну працю. З нами добре, що коли покінчать свою роботу і надійде сьвятий вечер, що тодї зійде на них, немов би чар щасливий: що веселї слова, жарти і свобідні бесіди самі попливуть їм з уст, а з тайних закутків памяти виповзнуть старосьвітскі пісні. Яким добрим тодї кождий почує себе!

Але щож! Прибув Рустер; і панї дому, служниця і діти, всї відчули згідно, що попсовано їм сьвято....

Тяжіла їм на серци присутність Рустера. Жахали ся, щоби в Лілїєнкронї, як почне перешукувати в давних споминах, не збудила ся на ново тая жилка до бурлацтва, і жахали ся, щоби великий скрипак, котрий давнїйше не потрафив довго жити між своїми, не пропав для родини.

А як его полюбили від тих двох лїт, від часу, як мали щастє мати его між собою! Тішив їх всїх. Душею був цїлого дому, особливо, як надійшло Різдво. А тодї засїдав не на

Тому великі держави Европи предвиджуючи то, будуть старати ся спинити новий вибух війни. Супротив того, що держави вже признали майже справедливість жадань Болгариї до Адрияноподя, постарають ся імовірно о те, аби Туреччина уступила. Імовірно що Туреччина мимо зірваня переговорів таки подасть ся перед волею Европи, тим більше, що супротив повного розладу не може мати великих надій на побіду в дальшій війнї. Так задивлює ся на ситуацию переважна більшість европейских дипльоматів.

Депутация болгарского Собраня вручила королеви адресу у відповіди на престольну промову. Король в промові до депутациї сказав, що льондоньскі переговори не дали ще вислідів, на які жде населене, але є надія, що прецінь прийде до порозуміня і всі знов будемо могли посьвятити всї сили мировим задачам. Коли однако будемо приневолені до нової війни, щоби змусити неприятеля приймити наші домаганя, всї вдруге сповнимо свій обовязок.

Vossische Ztg. доносить з Софії: Найновійші турецкі пропозициї уважають впраздї в тутешних міродатних кругах неможливими до принятя, але на всякий випадок думають, що надають ся они до дискусиї; вндять в сім уступчивість зі сторони Туреччини, так що про зірваня мирових переговорів нема вже бесїди.

Правлячі круги оцінюють ситуацию оптимістично і надіють ся, що скоро дійде до заключеня мира. Болгарске правительство одержале, як здає ся, запевнене, що великі держави в ніякім випадку не допустять до того щоби війна зачала ся вдруге. В питаню Адриянополя займає Болгария дальше незмінене становище.

Local Anzeiger доносить, що амбасадори великих держав інтарвеніювали в Портї, представляючи перешкоди, на які наражує ся ізза проволіканя рішеня.

Wiener Allg. Zeitung пише, що балканьскі держави не допустять до довшого проволіканя і будуть форсувати порішене. Коли би се порішене випало неґативно, то з певностию великі держави не останутъ байдужними глядачами.

Local Anzeiger доносить, немов би росийский амбасадор в Царгородї зробив представлене у Порти в приязній формі, вказуючи шкоди, які вирнули би для Туреччини, коли би дальше проволікано з принятєм головних болгарских домагань. Кореспондент певний, що висліду сего представленя не видно ще на мировій конференциї, але певно сей крок Росиї буде мати важний наслідок на нинїшній конференциї.

Позаяк держави признали через своїх представителів в Льондонї самостійність Альбаниї, прибули до Льондона три альбаньскі відпоручники в ціли обговореня подробиць. Явили ся они в міністерстві заграничних справ і вручили сер Ґреєви мемориял, який буде також предложений конференциї амбасадорів. Найважнїйшою точкою мемориялу є домаганє повної независимости Альбаниї, бо лише в сей спосіб можна оминути непорозуміня, які могли би повстати в будучині з чужих впливів в Альбаниї.

Новинки.

Львів, 6 січня 1913.

— **В сей радістний день Рождества Христового** желаємо всім нашим ВП. Передплатникам і Читачам, як також всїм нашим прихильникам веселих сьвят і щоби Господь Бог дозволив їм прожити в щастю, здоровлю і ласцї Божій ще богато таких радістних днів.

— **Именованя.** П. Міністер скарбу іменував секретарів скарбових: Ів. Шимусїка, Вол. Ільковского, Вал. Рупнера, дра Як. Борна і Стан. Борецкбго радниками скарбовими.

— **До VII кл. ранґи** урядників державних посунув п. Міністер справ внутрішних старшого лїкаря повітового дра Зенона Фрідмана.

— **Зими** сего року якось не видко; снїгу анї слїду. Навіть морозу аж до нинїшного дня не було великого, а шпортовцї, що люблять совгати ся на леду, таки мало не плачуть із жалю, що вода не хоче мерзнути. Аж нинї рано було у Львові 5 степ. Цельс. морозу, але мимо того день есть дуже красний і зглядно теплий, бо навіть вітру не ма. А може то Господь Бог змилосердив ся над тими бідними вояками, що на полях війни мусять днювати і ночувати. Все було би добре, коли лиш зима не схотїла весною і лїтом відбивати на нас то, що в своїм часї занедбала.

— **Преосьв. еп. Микита Будка** відбуває теперь подорож в тих сторонах Канади, що мають стояти під єго духовною властию. В суботу дня 7 грудня був він у Сен-Жонї; слїдуючого дня брав у Монтреалї участь в сьвятї католицкого унїверситету, відправив Службу Божу і вечірню — серед дуже піднесеного настрою у тамошних Русинів, котрі овацийно витали свого епископа. З Монтреалю поїхав Преосьвященний до Оттави, де зложив візити апостольскому делеґатови, віцекоролеви і премірови. Дня 13 грудня відвідав еп. Ортиньского у Філядельфії, де спільно відсьвяткували оба епископи іменини Митрополита Андрея. Опісля був Преосьв. Владика в Буффельо і Торонто. Всюди стрічав Преосьвяченого щирий і овацийний привіт руского населеня. При добрім здоровлю і настрою прибув епископ на 19 грудня до Віннїпеґ, де уладжено єму величаве приняте.

канапі, анї в фотели в вигідним опертєм, але на деревлянім кріслї коло комина, так витертім, що дерево аж сьвітило ся. Там то — на переміну, то смиком, то мовою, супроти одушевлених, заслуханих домівників оповідав о пригодах незвичайних, і уганяючи сьвітами, заганяв ся аж під зорі. І житє ставало гарне і богате в проміннях сеї одної душі. Тому люблено єго, так як любить ся Рідзво і сонце і весну...

Але прибув Рустер і тїнь упала на всьо. На щож тепер придасть ся їх праця, як душа господаря відстане від свого огнища? А зрештою, чи можна спокійно дивити ся на се, що сей пияниця засяде при столі на Сьвятий вечір в товаристві чесної, побожної родини, котрої цїлу утїху затроїв і сплошив?

Ранком на Сьвятий вечір, Рустер, покінчивши роботу, почав неясно згадувати про від'їзд, хотяй властиво мав охоту лишити ся. Під впливом загального кваснего настрою, Лїлієкрона відповів також неясно, що Рустер може більше сьвята лишити ся там, де вже є... Але Рустер був гордий; підкрутив вус до гори і потряс чуприною, котра, як чорна хмара, сторчала єму над чолом. Що Лїлієкрона думає собі? Чиж думав, що він, Рустер, не має де нинї подїти ся? Алеж у всїх гутах залїзних чекають лише на него; лїжко єго постелене, склянка повна... Роботи в запрошень мав тілько, що сам не знав, з якого кінця зачинати.

— Дуже добре — відповів Лїлієкрона — коли так, то не буду вас здержувати!

По снїданю позичив собі Рустер від господаря футро подорожне і коц, запряжено санки і поручено парібкови, котрий мав поводити, щоби підганяв коня, бо зближала ся снїжна заметіль.

Нїхто справдї в се не вірив, що Рустера очікувано з приємностию під котрим небудь дахом; але всї відсували ту немилу думку, раді, що позбули ся немилого гостя.

— Хотїв, отже поїхав — говорено — сам хотїв. А тепер тїшмо ся!

Коли однак коло пятої години зійшли ся коло ялинки, Лїлієкрона сумний і мовчаливий на гарнім кріслї і не торкнув вазн з пончем. Не приходила єму на думку скрипка, котра була розстроєна. Можуть собі співати без него... Тоді жінка занепокоїла ся, дїти почали химерити, всьо пішло на виворіт. Вечер не удав ся зовсїм. Риж припалив ся, сьвічки місто сьвітити ся тріщали, головнї на коминї курили ся а холодні протяги вдирали ся до комнат. Парібок, котрий відвіз Рустера, ще не вернув. Кухарка плакала а дївчата сварили ся межи собою. І нараз спостеріг господар, що забули виставити на подвірю снопок з зерном для птиць — і гірко почав жалувати ся на жінки, що не памятають на старі обичаї, не мають серця... Всї однак зрозуміли, що не лише о птицях він думає, але також про Рустра і що жалує, що випустив єго з дому під сам Сьвятий вечер. Зараз замкнув ся в своїй комнатї і почули, як виґравав на скрипках диві мелодиї, як за тих давних часів, коли дім був за тісний для него — мельодиї глумливі і визиваючі і повні бурливої туги...

А жінка єго подумала:

— Піде завтра, як Бог не зробить чуда сеї ночи. Сеж наша неґостинність спричинила се нещасте, якого ми хотїли оминути.

— — — — — — — — — — — — —

Тимчасом Рустер спав серед заверухи. Зголошував ся від дому до дому, просячи о заняте, але нігде не хотїли єго приняти. Навіть не прошено єго, щоби висів з санок. Одні мали дім повний запрошений гостий, другі мали перебути сьвята у приятелів. Можна було від біди з ним витримати в будний день — але не на Сьвятий вечір. Цїлий рік має оден день із Сьвятим вечером а дїти тїшать ся ним вже від осени. А якжеж тут посадити сего чоловіка при однім столі з дїтьми? Впінця від коли так розпив ся, не знали де єго примістити; хата челядна не досить добра, комната гостинна за добра для него.

І Рустер рушав дальше в дорогу, гонений вітрами заверухи. Мокрі вуси упали в діл; кровію набіглі очи не розріжняли вже нїчого: звільна розвівали ся випари випитої горілки. Рустер почав дивувати ся і доходити причини сего, що єго стрінуло. Чиж се можливе, щоби нїхто не хотїв єго приймити? І нагло побачив самого себе; побачив себе таким, яким був, упавшим нуждарем, якого нерадо приймали.

— Я пропав! — сказав собі. — Вже нїхто менї не дасть нот до переписуваня, нїхто не послухає піснї на флєтї. Нїхто не потребує мене, нїхто не має для мене милосердія...

Повів вітру взнесли під небо тумани снїгу, гнали їх на середину піль, крутили ними; а потім утихав вітер а розгуляний снїг спадав покірно по ровах.

— Таким є житє — думав Рустер — танцює ся а по танци упадає. Чоловік се марна снїжинка, на яку спадають другі снїжинки. Аж приходить хвиля, що ростоплює ся і гине ся. А тепер черга на мене...

Не питав про се, де везе єго парібок: деж би єго віз, як не на смерть? Рустер не нарікав анї на флєт, анї на минулі днї. Не говорив собі навіть, що лїпше би було, як би орав землю, або латав чоботи. Жаль було єму, що він наче попсутий музичний інструмент, з якого вже радість недобуде звука. Як пукне ріг, як попсує ся ґітара, викидають єї, як непотрібну річ. І Рустер чув ся такий слабий, такий самотний і так без ратунку: добе єго зимно, добе єго голод на Сьвятий вечер.

— — — — — — — — — — — —

Санки станули. Рустер побачив сьвітло і почув милі голоси. Люди помогли єму висїсти і війти до огрітої комнати і дали напитити ся горячої гербати, підчас коли здіймали з него футро, коли мягкі руки розтирали єму задубілі пальцї, а в ухах звенїли радістні поздоровленя. Так єго се зворушило, що минуло чверть години, віи розпізнав, що є у Лїлієкронів.

Парібок, змучений сею їздою від двора

— За прохід до арешту. Немила пригода лучила ся двом Чехам, урядникам філії чеського банку у Львові. В день Нового року вибрали ся они на прохід до Винник і дійшли аж до того місця, де войско зачало копати нові шанці. Тут станули і зачали приглядати ся шанцям та критикувати роботу, доказуючи один другому, що шанці то за високі то за мілко викопані і т. п. Нараз з'явила ся перед ними сильна войскова патруля. Обох арештовано і під сильною ескортою відставлено до Львова та всаджено до арешту.

В четвер рано в банку, де оба Чехи були урядниками — один з них був касиєром — настало велике занепокоєнє. Касиєр не прийшов і не можна було отворяти каси, другого урядника також не було. Післали до них до дому але й там їх не було. Розіслано за втікачами телеграми, але наспіли відповіди, що нігде їх не виділи.

Вже мали приступати до отвореня каси, щоби переконати ся, чи не пропали які гроші, коли наспіла вість, що оба урядники за прохід до Винник попри шанці дістали ся до арешту. Тоді депутация урядників з директором банку по переду пішла до войскової команди, щоби одержати якусь вість об арештованих, а там сказали їм, що власти войскові не можуть вже нічого вдіяти, бо обох арештованих відставлено до судового арешту. Ще в пятницю вечером сиділи в арешті яко підозрілі о шпигуньство. Один з арештованих єсть австрийским офіцером резервовим.

— Самоубийство. В суботу вечером стала ся на двірци Підзамче сумна подія. Під колесами ваґона згинув молодий мужчина Юрий Малішевский, син лікаря заведеня для божевільних на Кульпаркові. Підчас пересуваня ваґонів товарових на згаданім двірци добачила служба зелізнича побіч колії, котрою пересунулись ваґони, тіло якогось молодого мужчини порядно убраного, а відтята зовсім від тіла голова лежала між шинами колії. Здержано зараз пересуванє ваґонів і завізвано полицию. Прибувша на місце події комісия ствердила, що один з ваґонів мав колеса замащені кровю, отже видко було, що ваґон переїхав по тілі. Зі служби зелізничої ніхто не видів, щоби по коліях на двірци хтось крутив ся; видко, що той чоловік переліз через паркан, котрим обведений шлях зелізничий, перейшовши, чим скорше кинув ся на колію, котрою котились ваґони. Лікар купелево-лічничого заведеня Кісельки, положеного побіч двірця, прийшовши на місце події, пізнав погибшого. Був то, як вже сказано, син примаря з Кульпаркова, котрий з причини нервової недуги перебував вже від кількох неділь в купелевім заведеню Кісельки. Здає ся, що нещасливий в приступі атаку нервового відобрав собі житє.

— Огні. Минулої пятниці о 10 год. рано вибух в Чорткові на зелізничім складі ропи. Мимо енерґічної акциї ратункової сторожі пожарної, служби зелізничої і робітників, щоби огонь спинити і недопустити до недалеких резервоарів з ропою. Згорів цілий будинок зі всіма урядженями та кітлом та малий резервоар, в котрім було около 50 метр. сотнарів кипячки або ропи нафтової. — При ул. Сапіги у Львові ч. 41 займила ся оногди від сильно розпаленої печи пекарской пруска стіна в сутеренах. Сторожа пожарна зльокалізувала скоро огонь.

Телеґрами.

Цетинє 6 січня. (Урядово) Донесеня о стратах Чорногорців і здобутю двох пушок залогою в Скодарі суть зовсім видумані. В послідних днях під Скодаром не було взагалі ніякої значнійшої борби або стички.

Атини 6 січня. Грецка батерия острілювала дня 3 с. м. успішно позиції в Лєссана та батерії в Бізані, котрі підпирали атак Турків на Аеторахі. Атак Турків відперто.

Атини 6 січня. З Хіос доносять, що дня 4 с. м. відбула ся в будинку турецкої префектури інсталяция грецких властий адміністрацийних.

Льондон 6 січня. Бюро Райтера довідує ся, що з причини рад уділених державами переговори нині не будуть зірвані, але з того не можна вносити, щоби настала зміна становища що до Адріянополя. Після послідних вістий здобутє Адріянополя єсть близьке. Уважають за річ імовірну, що Турки нині предложать нову болгарско-турецку границю.

Софія 6 січня. „Мир“ пише, що на случай, колиб воєнні кроки наново розпочали ся то положенє зовсім змінить ся і всі дотеперішні уступки союзників стратять важність, подібно як стратила важність засада status quo по виповідженю війни. Мир, котрого заключенє ще би довше відрочувано, був би опісля заключений серед зовсім відмінних условий від тих, які тепер ставить ся.

до двора в такий мороз і в таку заверуху, волів вже завернути домів.

Ще труднійше було Рустерови зрозуміти гостинне приняте, яке его стрінуло. Не подумав, що господиня зворушена милосердием на думку про сумну подорож, яку відбув, на думку про всі ті двері що замикали ся перед ним в сей великий Сьвятий вечер, що перелята тим, забула про власну журбу.

Ліліекрона, все замкнений в своїй комнаті, не знаючи про поворот Рустра, виграває дальше на скрипках свої дикі фантазиї. Рустер з дітьми сидів в їдальни. Служба, яка на Сьвятий вечер також там сиділа, утікла до кухні перед смутком, який віяв над господарями. Жінка Ліліекрона підійшла до Рустера:

— Мій муж так буде грати цілий вечер. — а я мушу доглянути вечері. Діти лишать ся самі. Чи не хотіли би ви доглянути двоє найменших.

Діти були се такі люде, з якими Рустер не був призвичаєний приставати. Не лучало ся се ані в будах ярмаркових ані в коршмах, ані нігде на шляхах циганьских. Був супротив них дуже несьмілий і не мав їм що оповідати. Витягнув отже флет з кишені і позволив їм дотикати клявішів і дірок. Молодший, котрому було чотири роки і старший шестилітний взяли тоді першу лекцию гри на флеті і дуже переняли ся тим.

— Се є „do“ — говорив Рустер — а се „re“. І взявши аркуш паперу нарисував їм сї ноти.

— Ажеж ні! ні! — закликали хлопці. — Не так пише ся „do“.

І побігли по буквар.

Тоді Рустер випитував їх букв. Одні знаки, других не знали. Не велике було поле їх знаня. Рустер запалив ся посадив їх собі на коліна і забрав ся до доповненя їх знаня. Мати пораючи ся то в кухни, то в їдальни, дуже здивована слухала. Діти сьміяли ся і послушно повтаряли азбуку.

Звільна однак Рустер перестав уважати его веселість щезла, думки які навіяла ему сніжна заверуха пригадала ся ему. Так, так, добре була се хвиля чудово-гарна хвиля, але проминаюча, бо він і так засуджений... І нараз закрив лице руками і — заплакав.

Жінка Ліліекрона приступила живо:

— Пане Рустер — сказала — я вас розумію. Ви думаєте, що не маєте що робити на сьвіті. Музика нічого не дає а горівка вас нищить. Але не всьо страчене.

— Всьо страчене! — плакав.

— Побачимо: а учити діти читати, писати, сидіти так при них, як нині вечером чи було би се дуже зле? А хтось, хтоби хотів сповняти тую задачу не був би мимо витаний людьми? Діти не суть гірші від флета. Погляньте на них, пане Рустер.

— Не сьмію — шептав Рустер.

Жінка Ліліекрона засьміяла ся щасливым сьміхом.

— Привикните до сего, пане Рустер, будете у нас сей рік учителем.

Ліліекрона почувши сей сьміх вийшов з комнати.

— Що стало ся?

— Лише се — сказала жінка — що Рустер вернув і я его заанґажувала до науки читаня і писаня наших дітий.

— Ти зробила се? — шепнув до неї тихо. — Ти се зробила? Але чи він обіцяв, що...

— Ні, нічого не обіцював; але він переконяв ся, що богато мусить вистерігати ся сей, що мусить що дня диви и ся дітям в очи.

— Най всі діти прийдуть і поцілують в руку маму.

І мами веселий Сьвятий вечер.

—о—о—

Надіслане.

Церковні річи

— — Найкрасші і найдешевші продає — —

„Достава“

основана руским Духовеньством у Львові при ул. Рускій ч. 20 (в камениці „Днїстра“), а в Станиславові при ул. Смольки число 1.

Там дістане ся ріжні фелони, чаші, хрести, аітарі, сьвічники, таци, патериці, кивоти, плащеници, образи (церковні і до хат), цьвітки всякі другі приборн. Також приймають ся чаші до позолоченя і ризи до направи.

Уділ виносить 10 К (1 К вписове), за гроші вложені на щадничу книжку дають 6 про.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділі і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30
Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57
З Яворова: 8·12, 4·20
З Підгаєць: 11·10, 10·20
Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недовиза) у Львові. Телефон ч. 527.